

РЕШЕНИЕ

№ 6952

гр. София, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8130** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от С. В. И., чрез адв. В. Г., против Решение №[ЕИК] от 31.05.2021 г., постановено по НАХД № 15848/2020 г., опис Софийски районен съд (СРС), НО, 100 състав. С решението е потвърдено Наказателно постановление № 20-4332-017646 от 09.10.2020 г., издадено от началник - група към СДВР, отдел „Пътна полиция” при СДВР в частта, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200.00 лв. и „лишаване от право на управление на моторно превозно средство” за срок от 3 месеца, на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за нарушение по чл. 103 от същия закон.

Касаторът поддържа съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и необоснованост. Излага аргументи, че на плоскостта на конкретния случай, СРС е дал вяра на показанията на свидетеля по АУАН, без да прецени тяхната обективност и достоверност. Изтъкнато е, че кредитираните свидетелските показания са на лице, несъвместимо с качеството на свидетел – тъй като е актосъставител. Във връзка с последното, оспорва констатациите и мотивите на обжалваното решение. Поддържа, доводи за

приложение на чл. 28 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението и вместо него да се постанови друго, с което да се отмени НП. С молба от 26.10.2021 г., процесуалният представител, поддържа касационната жалба. В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба – отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не изпраща процесуален представител и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

На основание чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон касационният съд следи и служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател. Касационният съд служебно не открива такива основания, поради което възприема решението като валидно и допустимо.

За да потвърди НП, решаващият съд е приел за установено по несъмнен и безспорен начин, от фактическа страна, че на 21.09.2020 г., около 15:16, в [населено място], свидетелите И. С. и Д. И. – младши автоконтрольори в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, патрулирали в района на [улица]. Същите, съблюдавайки за спазването на правилата за движение по пътищата, от страна на движещите се автомобили от [улица] към [населено място], решили да спрат, за извършване на рутинна проверка, приближаващия товарен автомобил „Р. М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , с прикачено полуремарке „Ш.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Автомобилът бил управляван от С. В. И., който на подадения, от свидетеля Д. И., ясен сигнал с полицейска стоп палка по образец за спиране, не се подчинил и продължил движението си. Във тази връзка, се приема за установено, че полицейските служители, със пуснати светлини и звуков сигнал, последвали товарния автомобил, който настигнали след около километър. Същите извършили действия по препречване пътя на управляваното от С. И. МПС, с което го спрели. Пред актосъставителя, водачът на превозното средство, не посочил причините, поради които не е спрял. Последният, признал за извършеното нарушение, като дал обяснение, че бърза да закара ремаркетото на ремонт. Съставеният АУАН за извършено нарушение по чл. 103 ЗДвП, бил подписан от касатора без конкретни възражения. Препис от него му бил връчен на място. В законоопределения срок срещу АУАН постъпило писмено възражение, което било прието за неоснователно от административнонаказващия орган. Нещо повече, от възражението, по чл. 44, ал. 1 ЗАНН, се установява, че касаторът не е спрял при автоконтрольорите, а е продължил движението си. В тази връзка, на 09.10.2020 г. било издадено и обжалваното НП.

Тази фактическа обстановка първоинстанционният съд е установил, въз основа на събраните по делото писмени доказателства и разпита на свидетелите. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и като е кредитирал показанията на свидетелите и

доказателствената сила на АУАН съобразно чл. 189, ал. 2 ЗДвП е приел, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 103 ЗДвП. Разпоредбата гласи, че при подаден сигнал за спиране от контролните органи, водачът на пътното превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. При спиране на превозното средство за проверка или за оказване на съдействие служителят от органите за контрол подава своевременно ясен сигнал със стоп – палка, като в допълнение следва да се отбележи, че предвид разпоредбата на чл. 207 от Правилника за прилагане на ЗДвП, униформен полицаи може да спира пътните превозни средства и чрез подаване на сигнал само с ръка. В настоящия случай, касаторът, не е изпълнил задължението си, произтичащо от горесцитираната норма, с което е осъществил признаците на посочения в наказателното постановление състав на чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП.

Касационната инстанция приема, че при субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал процесуални нарушения. Касаторът не е ангажирал никакви доказателства пред СРС, като в съдебното заседание на 16.03.2021г. е представяван от адв. Г.. Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви относно всички събрани в хода на съдебното производство доказателства. Обжалваното решение е постановено на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства, дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. Първоинстанционният съд е събрал и приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства, на базата на които е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила. При констатираното неизпълнение на нареждане на органите за контрол, изводът на районния съдия за осъществяване на състава на нарушението по чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП е направен при правилно приложение на материалния закон, без да е допуснато нарушение, явяващо се касационно основание по чл. 348, ал. 1 НПК.

По изложените съображения районният съдия не е тълкувал превратно събраните по делото доказателства, нито е допуснал нарушение на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съдия е формирал правилен извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП, като наложеното на нарушителя наказание е в законоустановения размер, при правилно приложение на чл. 27, ал. 2 ЗАНН, предвид демонстративното поведение на касатора, няколкократно неизпълнение на нареждания на контролните органи и наличието на предходни административни нарушения.

Като е достигнал до този извод районният съдия е постановил обжалваното решение съобразно приложимите материално правни норми и не е допуснал

касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК.

По изложените съображения, Административен съд София - град, XXI касационен състав

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 20128048 от 31.05.2021 на Софийски районен съд (СРС), НО, 100 състав по НАХД № 15848/2020 г., с което е потвърдено Наказателно постановление 20 - 4332 - 017646 от 09.10.2020 г., издадено от началник - група към СДВР, отдел „Пътна Полиция” при СДВР в частта, с която на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200.00 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 3 /три/ месеца, за нарушение на чл. 103 от същия закон.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.